

GERGELY ÁGNES

Zajok

LÉGIVESZÉLY

A csizmákra kellene a legjobban emlékezmem, a kövezetre csapódó, tükörfényes csizmákra, amelyeknek nem ártott sem a tavaszi zápor, sem az októberi köd. A csizmákra kellene még jobban emlékezmem, a hómarta, lompos, mindig egy számmal nagyobb csizmákra, ahogy nyomukba eredtek a tükörfényeseknek, azzal az ismeretlen bátorsággal, aztán megtelepedtek itt, megtelepedtek, és idegenek maradtak. Nincs éles emlékem ezekről a csizmákról, sem emezekről, sem a korábbiakról, nem hallok a kövezet hangját, semmiféle ordítást, revolverlövést nem hallok. Légiveszély. Légiveszély. Budapest. Budapest. Légiveszély. Mindig ugyanígy. A reklámok ilyenek. A nyirkos falon kettrecbe fogott villanykörte surrog. Ha elpattan, nem lesz helyette másik. Egy percig nem lesz? Soha többé nem lesz? Összecsúsznak az időhatárok. Szünetjel. A perzsaszőnyegen iskoláslánykák hajolnak egy album fölé. Ketten vannak, a házikisasszony és a vendég. A gazdag, színes nyomású albumban aktfényképek. A házikisasszony az aktok testrészeit mutogatja, és vihog. A vendégyerek nem vihog, látott már effélét. Odahagyott lakásukból nem lehetett elhozni semmit. Smaragdköves gyűrűjét egy tálkába tette, ha majd visszajönnek, meglegyen; a tizenhárom babát az ágyra fektette, elől volt a ritkafogú Noémi; utoljára leporolta a könyveit. Az album, amelyből életében először olvasott verseket – Goethére, Musset-re és Vajda Jánosra emlékezett leginkább, meg erre a kifejezésre: „Egy malabár nőhöz” –, az album ezüstje szinte hozzáragasztotta a versekhez az illusztrációkat; mélynyomású képek Botticellitől Gérard-on át Lucas Cranachig, aktképek, szerelmi esdeklések, pajzán mozdulatok, szentséges életismeret. Amikor, jóval később, visszamentek a lakásba, sem a könyvek, sem a babák nem voltak ott, Noémi sem, rejtekhelyén a gyűrű sem (megtalálták), egyedül ez a szerelmes album hevert a kályha előtt, kihalászva belőle néhány féloldal, begyűjtottak vele. Nem, a vendégyerek nem vihogott az aktokon, elgondolkodva nézte őket, a perzsaszőnyegen, a háziúr lakásában. – És ezt itt! – gurgulázta a másik kislány, és megint odabökött. Az ajtó nyílt akkor, és belépett a szobába a háziúr felesége, magas, sudár asszony, a lábán kékpillangéros papucs. Belépett és hátrahőkölt. – Micsoda?! – A papucs kopant a padlón. – Micsoda? Ti itt vihogtok? Ti ezen vihogtok? Az emberi testen? Mikor az emberi test maga a csoda? És ti vihogni merészeltek? Az én házamban?! – Kinyújtott karjával az ajtóra mutatott. Fölkeltem, köszöntem, el-

kullogtam. Nem volt semmim, és amikor végképp kiutasítottak onnét, hamarosan a háziúrékat is elűzték az ő házukból, nem tudom, mikor, nem tudom, hová. Ezek az események belevesznek a hangtalan csizmacsattogásba, a novemberi ködbe, az emberürüléssel teli januári hóba. A gógnak nincs sok helye az ember életében, azt a keveset, ami marad, a végére kell tartogatni. „Mehr Licht.” A papucskopogást, a könyökroppanást ma is hallom. Légiveszély elmúlt. Légiveszély elmúlt. Budapest. Légiveszély elmúlt. A villanykörte surrog, az ajtórács szétnyikordul – mi lehet az a malabár? –, meg kell majd nézni Botticellit eredetiben.

ÖREG HÖLGY AKTFOTÓJA

*A kínba kódolt, feszes mozdulat.
A szemrés, mely a szem helyett figyel.
A váll ívén egy kéznyom ott maradt.
Üres a háttér. „Ecce mulier”.*

*Szép az, ami érdek nélkül... Szép-e?
A csüngő bőr, a vert hús, az aszott
kéz, a nyálkák? S a percből kilépve,
nem lepné el a bűz, a rászabott?*

*S a fogódzó, a cigarettatest,
ha a prolongált villogás elült,
szöggént nyomot hagy-e, hogy érdemes,
hogy nem veszendő, ki megszégyenült?!*

*A csönd fenség. A zaj halálsalak.
A szárnyacsonkok csak csöndben látszanak.*